

LO CAMPANAR DE REUS

REDACCIÓ

ADMINISTRACIÓ

carrer de Jesús número 8
REUS.

SETMANARI HUMORÍSTICH

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Un trimestre... 4 rals.
Un any... 14 "
Números aïllats... 4 cots.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU

CAMÍ DEL INVERN.

— Un bitllet pel purgatori!
— Un altre pels Llims!
— A mi un pel infern,.... d'ida y volta!

Vaig dar un abràs a mos amichs, vaig aixugar una llàgrima que caigué de mos ulls, últim tribut pagat a l'amistat, me vaig ficar en un vagó.... xiulà la locomotora y.... en marxa.

Pro, ants de passar endavant, es necessari fer nna salvetat. Seré breu y... expressiu.

Era de nit, tenia molta son, vaig posarme a jeure, vaig malar lo llum (q. e. p. d.) y m' vaig preparar a dormir. De prompte vaig sentir un dolor agut en lo cor, com si m' hi haguessin enfonsat la freda punta d' un punyal. Vaig dá un crit,.... y m' vaig queda mort.

Ma ànima, llavors, abandonà l' cos, se destarotà, va encendre un cigarro, va arreglar la maleta y s' disposà a fer un viatge al altre mon. La estació del ferro-carril se trobava a dos passos, y a ella s' dirigia apresuradament, per no deixar-lo l' tren que estava pròxim a marxar. Ma ànima, ó millor dit, jo, y perdonin lo modo de senyalar, estava intimament persuadit de que no seria atmés en lo cel, per motius que al lector no l' hi importan un pito y que a mi m' convé callar, y, en consecuencia, vaig demanar un bitllet per l' Infern, al qual desitjaba dirigir-me per estudiar la organisació política, aixís com sas costums socials y altres coses que malehit siga lo que me importaban. Per lo tant, vaig instalarme en un humil vagó de segona classe, y, com es natural en tals cassos, lo primer que vaig fer, fou passar revista a mos amichs y companys de viatge.

Varis eran y de diversa condició social; tots se dirigian al mateix punt; aixó es, al Infern.

Hi havia entre ells quatre notaris, un procurador, un bisbe molt gros y de nas vermell, un individu

molt devot que s' confessava totes las setmanas sens deixar perdre may cap missa, un poeta bastant ranci, mon ex-amor de la casa, un general petitó, rodanxó, de llarchs y blanchs bigotis, d' aspecte ferós; un també, una fadrineta, una escriptora, partidaria acèrrima de la emancipació de la dona.... y d' altres excessos; un sastre, un viudo de cinch donas, y altres individus de la mateixa calanya.

Prompte la conversació s' va fer general, versant sobre varis assumtos del dia y d' altres de caràcter privat.

Lo poeta recitava sos versos al bisbe, lo que va fer exclamar a aquest:

— Senyoret, l' hi adverteixo que encara no som al Infern.

— Ah! t' suspirà l' poeta: Vosté creu que seré ben rebut allí?

— Ja u crech! va dir lo bisbe, torcantse ab un mocador la suor de son rostre, efecte del malestar que l' hi havian produhit los versos; ó no hi ha justícia al Infern, ó pesca vosté un puesto oficial en quant Llucifer coneixi sas especials aptituts per dar torment al pròxim.

La escriptora partidaria de la emancipació de la dona, estava improvisant un discurs, qu' era un atach a la societat actual y al sentit comú.

Mon ex-amor de la casa, estava sentat al meu costat, y vulgas, que no, vaig tenir necessitat de dirigir-li un saludo, al que vá contestà ab molta finura y cortesia.

— Vosté per aquí? vaig dirli, procurant fer una rialleta que s' va convertir en una estrambòtica ganya.

— Si, y per mi, no corra pressa....

— Eh?

— Vull dir, qu' esperaré tot lo temps que siga necessari.

— Pro, ¿qué dimoni diu?

— Aquí l' tinch....

— ¿Vol fermé l' favor d' espicarse?

— Lo compte, home, lo compte; he sapigut que vosté s' havia mort aquesta nit y he procurat morirme de repent per no pérdrerlo de vista. Ja sap vosté que m' deu quaranta duros de lloguers atrassats.... y.....

— No u se, no u se.... tinch molt mala memoria.... Miri, ¿encar no ha mort s' avia?

— Jo, deya un dels Notaris, penso establirme aixís que arribi al Infern, y fermé una numerosa clientela, y un any ab altre, vull guanyar lo necessari per satisfer tots mos gustos a l' esquena del pròxim.

— Y vosté també deu ser dels nostres, deya l' sastre al viudo de cinch donas.

— Si, hi tinch un especial gust, si bé jo no vaig al Infern sinó al Cel.

— ¿Eh? qué diu aquest borratxot? va exclamar lo general ab tó molt enfadós.

— Dich y repeteixo que jo no vaig al Infern, perque ara acabo de sortirne.

— Aquest home está loco, digué l' general, ab arrogant accent y fruncint las cellas.

— No estich loco, sino sá y molt sá.

— Llavors, vosté s' está burlant de nosaltres y m' darà una satisfacció, cridà l' general, que sempre tenia la mania de volguerse batre ab tothom.

— Silenci, senyors, silenci, que no deixan sentir uns versos a aquest sant varó, uns magnífichs versos, va exclamá l' poeta movent los brassos com palas de moli.

— ¿Qué l' hi dongui una satisfacció! ¿Qué l' hi dongui una satisfacció! deya l' Bisbe, per veurer si embolicantse ab la conversació del general y l' viudo, se lliuraba dels versos del poeta.

— Senyors, m' es impossible de donar satisfacció a ningú.

Lo general, qu'era un pedás de bárbaro, doná un pas cap al atribulat viudo, com si anés á menjársel.

—Jo, no puch donar satisfaccions á ningú, porque no tinc més que disgustos.

—De totes maneres, vosté tindrà que bàtrers ab mi, afegi 'l general, que no olvidaba l' idea de fer una barbaritat.

—¿Qué expliqui sas paraulas anteriors! va anyadir lo bisbe, temerós de qué 's restablís la calma y l' agafés lo poeta altra volta pel seu compte.

—¿Aixó es! digueren los notaris y procuradors; que s' aixequi una acta de....

—¿Silenci! replicá 'l general ab veu de canó Krupp.

—Senyors, continuá 'l viudo, tremolant com la fulla al arbre, jo he tingut cinch donas....

—Comprench qu' aquest home vaigi al cel, digué per sota las dents un filòsof que ho escoltava.

—Jo he tingut cinch sogras, vintitres cunyadas, calorce cosins, y he sigut constant juguet d' ells. Jo no he sapigut may lo qu' es un moment de repós. M' han arruinat, m' han atormentat ab crueltat, m' han fet patir tant com pogueu arribar á pensar. Jo no he sigut dueny de mas accions.... ni de mon diner. En lloch de mitjas taronjas, he trobat llimonas agres. Lo matrimoni ha sigut per mi un presiri, ahont he arrastrat la pesada cadena del dolor. ¿Ay! mos parents m' han crucificat y m' han fet beurer fel y vinagre. Ma primera dona era mes celosa que un turch. Era un Otelo ab enaguas y la pérvida 's venjaba de mas suposadas infidelitats d' una manera terrible. La segona era derrotxadora, y totes mas economías se 'n anavan ab monyos y zarandacos, tant, que jo anava fet un Adan per aquestos mons de Deu. La tercera era sonámbula y á la nit s' aixecaba.... se vestia y se'n anava al ball de máscaras, ab un amich meu, que també era sonámbul. La quarta era molt devota y tota ma casa va omplir de frares y capellans, los quals cuidavan de sa salut espiritual ab tal fervor, que vaig tenir que trencar la cama á un d' ells, y tirar per la finestra als altres. La quinta, qu' es la que encara viu, es tant distreta, que moltes vegadas la trobava besant als vehins, confonentlos ab mi, cosa que 'm disgustava molt, hasta que vaig resoldrer morir-me de repert y sortir-me del infern de la vida. Per aixó 'ls deya, estimats senyors, que l' Infern lo deixo enrera y que 'm dirigeixo cap al cel, puig cel de delicias será per mi qualquera racó ahont puga viurer lliure y sol, y puga ser dueny de mas accions. Y si 'm dirigeixo al Infern verdader, es perquè en lo Cel no m' admitirían, que jo he llegit, no m' recorda ahont, que 'l Cel no s' ha fet pels tontos! Y jo he sigut casat cinch vegadas....!

(Acabarà)

S. P.

CONTESTACIÓ

DE LA MODISTA DESDENTOSA AL TROMPA AGRAVIAT.

Sisó: val més que me 'n riga, de que ab tal cólera y pompa, la téva ploma m' escriga.... Dissimula que t' ho diga, pero.... ets un trompa molt trompa!

¿Pobret! ¿Qui t' ha entabanat perquè sens tenir rahons, del amor que may t' he dat, tu n' haguesses ja tallat las hechuras y 'ls patrons?

Y qui t' ha enfilat l' agulla perquè hi surgisses tants plans, qu' al fi, no son mes que bulla?.... Qui t' ha omplert, ab tanta fulla, tot lo cap de farbalans?

Per estar, fins dantme basca, tant de temps sentme boreta, ton amor ja creus que 'm plasca? ha!... per acabar la tasca i qué 'n tens de fer de basteta!

Es dir que tú capdellabas, tot sol y sense cap prova,

y quant l' ensetall mirabas, que tenias ja t' pensabas, mon amor á punt d' emproba.

Jo crech, Sisó, francament, qu' algun cop, com qu' ets tan dú, en lloch de tú al instrument, t' ha busat la trompa á tú, y t' ha omplert lo cap de vent.

¿No veus qu' esguerrant lo punt y sent tant mansa la casta, t' has enfilat tan amunt, qu' has pres, ximplet, per repunt, lo que sols era una embasta?

No veus que jo en roba fina sols treballo, y 'l sentiment que per mi dius que t' domina, ab prou feyna es de llustrina y jo 'l busco de patent?

Cóm vols tu que 'm vinga bé, i si seria una ximpleta! sent d' un trompa la mullé? me dirian pel carré: «ara passa la trompeta!»

Y després, ves calculant si aniria ab tota pompa, en sent casats, passejant, traginant per tot la trompa com si fos un elefant!....

Vaja.... ab tú no hi tinc la vida; fes, donchs, uns quants boravius, y plega tot desseguida, que no m' estás á la mida, y ets un xicot que no m' dius.

Tú l' amor, per si l' esquinas, ab aixamples, sé que t' fas, y no eixiriam del pas, puig jo prou hi faré pinsas: mes sempre 'm grandejarás.

Tú ab una puntada rasa, sé que en amor cumplir vols, y aixó, fill, no fá per casa, porque, Sisó, 'l punt d' espasa, no mes se fá en los llansols.

Ab axó, dels meus favors, tens de quedarte ab los forros; tú dihent flors, vols guanyá amors, y ara sí.... que ja las flors, no mes son moda pels gorros.

No vull ser com mes de mil á qui has fet fé un paper baix, fentlas brodar al carril.... Jo vull l' amor á dret fil; no vull amors de biaix!

Jo busco amors sense fugas, porque á pesar de tas rahons, jo estimo tan com tu pugas, que en lo meu cor no hi ha arrugas, ni tabellas, ni secons.

Per so dono 'l cor sensé á mon cosí, que no es fals; i alló es tela que 'm convé! y sobre tot lo gran qué es que 'm fá l' amor als reals.

Deixa donchs ta cantarella que no 'm comou per cap terma, y no t' pensis ferme mella, porque cartas com aquella, no tenen trinxa ni ferma.

Ves costuras repassant, y no t' faltarán Marcolfas, que en quant á mí, franchs parlant, tú sempre estás solfejant, y jo, noy, no estich per solfas.

Y ara que ja he arribat

d' aquesta carta als ribets, ara que ja exasperat deus cridar que t' he deixat tot lo cor de retallets;

Si tú en lloch de dar-me norma, cuant terminas, ta ira acallas, per fé 'l final de la Norma, jo acabo.... plantante en-forma, que fá Barret de riatillas!

J. FELIU Y CODINA.

ARRELS DE CAMPANAR.

Lo volcan Etna situat al N. E. de Cicilia, té una elevació de 3,424 metros sobre 'l nivell del mar, ó siga 2,000 metros més que 'l Vesubio.

Avuy está en erupció y es molt mes temible que totes las que ha tingut lo Vesubio. Torrents de foc, pedras y cendra son llansats á grans alturas.

Las corrents de lava tenen una velocitat de 400 metros per hora quan corran per 'ls pendents de la montanya. Sembla que la part que sufrirá mes, es la Regió piamontesa ahont hi ha 77 pobles.

Vaija.... no 's pot esser al mon per cap diner.

La senyora Filoxera ha traslladat son domicili á la jurisdicció de Málaga.

Donchs be, senyors protectors dels animals, ja saben que 'ls toca fer.

L' altre dia á la nit á un conegut nostre que s' establa prenent la fresca assentat en un padris del passeig de Seminaris, se li assentaren á sobre un marit y muller, que esculliren lo mateix asiento, creyentlo desocupat. Aquell pobre 's veigé aplastat entre carn y pedra, y la senyora va rebre un susto de gran consideració.

¿Vehuen, senyors del Ajuntament, las consecuencias que porta la falta de fanals en un lloch tan concorregut?

A Galicia hi ha gran miseria, de manera que son moltes las personas que per no morir-se de fam tenen que abandonar á sa patria.

Los espanyols jase sap, ó per fas ó per nefas tots passem la nostra. ¡Ditxós país!

Lo jove escultor Hipolit Rodriguez, domiciliat en aquesta ciutat ha trobat lo medi de confeccionar lletres de fusta propias pera las imprentas, valentse d' uns instruments de tal perfecció, que l' hi permeten presentarse en competencia ab l' estranger, no sols per lo que respecta á la economia, sino que també per la varietat y bon gust en los treballs.

Segons nos han fet saber, deu publicarse aquesta setmana á Vilanova y Geltrú un setmanari catalá il·lustrat ab lo titol de *Lo ferro-carril* y baix la direcció de nostre estimat amich y col·laborador en Joseph Verdú (Gestus).

Desitjem al nou confrare corri molts anys sens sufrir cap descarrilament.

Dos richs comerciants de Valladolid varen rebre fá poch dias, varis anónims en los quals se 'ls hi demanaba la quantitat de 30,000 rals, amenassantlos ab la vida si en lo termini del temps senyalat en los escrits no depositavan aquells diners en lo lloch que se 'ls indicaba. Dits comerciants cumpliren al peu de la lletra lo contingut d' aquells anónims, pro donant-ne primerament coneixement á la Guardia Civil, la que va trobar infraganti als autors dels anónims aixis que anaban á recullir los quartos.

Baya un susto de donar, devian dir los lladres.

Hem rebut la tragedia catalana en tres actes titulada *Gala Placidia* deguda á la ploma del llaurerat poeta y director de *La Renaixensa* D. Angel Guimerá.

REFRANS IL·LUSTRATS.

Un parell

sempre son dos.

Agrahim la deferencia, aixís com també felicitem al autor per son ben acabat treball.

Hem rebut la visita d'un nou setmanari que ab lo títol de *El Escudo de Masnou* veigé la llum pública en la vila d'hont prent nom, lo dia 8 del actual.

Segons se desprent de sas molt ben escrites columnas, ve destinat á abogar per los interesos locals, y á fomentar l'industria, l'comers, las ciencias y arts, fent cas omís de la politica.

L'hi enviem un afectuós saludo, desitjanli llarga vida.

S'ha otorgat real privilegi al Srs. Coll Jermans y C.^a de Barcelona per la fabricació del *cufi-sati*, lo qual género, fins avuy se rebia de Alemania.

Está mal fernes favor, pero, vaja, los catalans som lo dimontri, puig que quant volem arribem á tot arreu.

S'ha encarregat de la direcció y administració del *Diario de Valls*, nostre amich y compatriota en Pau Pujol y Lluvína.

Pocas visitas ab la pó, vull dir ab lo fiscal, y gran cullita de suscripcions es lo que l'hi desitjem.

Al ressenyar en lo número anterior los noms dels periódichs que s'han dignat visitar nostra redacció, per una falta no vulguda, deixarem de ferho de *El Eco del Centro de Lectura*, *La Revista de Lérida*, *Los lunes de Cataluña*, *L'Escut de Catalunya* y altres.

També havem rebut lo primer número de *El Escudo del Masnou*, al qual, igual que á tots los demás que ho hant fet, donem las gracias por las frases galantadoras que han dedicat al *Campanar de Reus*.

Ab tot y per tot, contin ab nosaltres.

FAULAS.

VIII.
JO Y LA CRIADA.

Un dia jo y la criada éram á taula,
ab l'escudella al plat; perque 'us dich que ella
me fa molta escudella:
mes, aixó no es la falla;
en fi, va aná als fogons: y jo en la fosca
miraba, que al plat de ella,
no li caygués cap mosca:
y tant me vaig cuidar de sa escudella,
que quan ella arribaba,
una mosca al meu plat ja s'ofegaba.

Crítichs vehins: cuidéus sols de vosaltres,
si es que volem seguir los meus consells:
que tots aquets que 's cuidan tant dels altres,
tenen prou feynas en cuidarse d'ells.

JOSEPH VERDÚ.

L'ESCARABAT Y LA PAPALLONA.

FAULA.

A un escarabat deya
la frévol papallona:
—Estranya es ta figura,
estranyas son tas formas:
indigne els de posarte
hont mon desitj me posa.
Jo só qui té més gracias
de quants lo jardí voltan:
Jo só de las flors bellas
qui més delicias gosa.

Lo pensament m'estima,
lo lliri blanch m'adora,
me guarda plers la dalia,
me dona olors la rosa;
que la natura entera
per mi tant sols s'adorna.
Mes, tú, ¿per qué t'arrastras
als peus de las flors totas,
si olors per tu no tenen,
y sols veyente 's postran?
Amágat y no surtis
may més, qu'ets lletj de sobras,
y creu que axis mostrante
al mon, de Deu fas mofa.
Y l'escarabat diuli:
—Donchs, pensa, papallona,
que ab tot y enorgullirte,
com tú, de Déu soch obra.

Lector; l'escarabat,
¿conexeria 'ls homes?

SIMON ALSINA Y CLOS.

EPÍGRAMAS.

La Fransa vá tenir guerra
contra 'ls prusians; per fortuna
los va treurer de sa terra;
després tingué la comuna.
¡Fan riurer aquestas bromas!
perque aquí un pagés la treu,
y ells menesteren per feu,
tres ó quatre cents mil homes.

F. BROMA.

Es tant avaro l' Arolas,
(no 's creguin que siga fals)
que per casa, vá descals
per no espatllar las rajolas.
FISELVAS.

Per questions de... poch *calé*
mou gran xibarrí ab sa dona,
un gimnasta corpulent
que sosté set fills á sobre.
Jo, diu: soch l' amo de tot
y estich, pro molt decidit
á marxar ben lluny de vos,
puig que á mos fills ja 'ls sostinch.
R. S.

CANSONS.

Es tan lo que jo sufreixo
per tú Toneta, que 'm robas
mon cor, pro eu casar 'ns no pensis
fins que sigan morts los sogres.
ALARMA.

RONDALLAS.

—¡ Misericordia! ¡ ay! ¡ ay! exclamaba l' altre dia
una dona que s' estava assentada á prop de la soca
d' un arbre en lo qual hi havia lligat lo burro.
—Que teniu, li digueren 'ls vehins que allí acudi-
ren.
—Res, qu' aquest animalot ha tirat una cossa y no
sé si m' ha tocat.

—Tinch un gos que duplo n' hi haigi cap de tant
gros: deya 'l Quim á la Maria.
—Si, pro no cassa; porque sempre 'l dus á sobre.

EMBULLS.

SOLUCIONS DEL NÚMERO ANTERIOR.

XARADA 1.ª Ca-fé.ID. 2.ª A-sis-ti-a.

TRIANGUL. Salou.

Saló.

sal.

sa.

s.

SEMBLANSA. Perque van en casco.

XARADAS.

Lo seu novi, á ma cusina
una tot li va comprá
sens mirá qu' es molt tres doble
y manejarl' no podrá;
pro avuy la seva *hú primera*
lloguemla noya; li ha dit,
fem contenta la *dos hú*
y 'n treurem algun profit.

UN TONTO.

Hu dos quatre quatre
la tot, tres no es cosa
quarta quarta mogui
rahons un dos sola.

BENA DE COLL.

CONVERSA.

—Ola Dolores, ara vinch del Hort.
—Que tal las flors, ¿ n' hi ha moltes?
—Si; per cert que son molt bonicas.
—De quantas classes n' hi te?
—Rosas, liris, hortensias, peonias etc.
—¿ Qué no hi te clavellés?

—Si, també n' hi he vist.
—Digali que m' en regali un pomet per la meva xi-
cota.
—¡ La teva! ¡ com se diu?
—Ja tu he dit.

MONTBARS.

MUDANSA.

Una tot de gran total
pasejantse pel jardí
s' enfilá á la tot d' un pi
y á la tot va ferse mal.

V. ARALC.

TRIANGUL.

.
.
.
.
.

Omplir los pichs ab lletras que lleigidas horizontal
y diagonalment digan: 1.ª un poble de Catalunya: 2.^a
lo nom d' un mes: 3.ª un moviment continuu: 4.ª un
membre de persona y 5.ª una consonant.

MONTBARS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.
.
.
.
.

Sustituir aquets pichs ab números que sumats
vertical, horizontal y diagonalment donguin lo nú-
mero 27.

FRICANDÓ.

ESCARXA-CERVELLS.

Vicenta, Margarita, Isabel, Magdalena, Carme, Maria.
Posar aquets noms en columna de modo que de
diagonal diga un nom d' home.

CALISTROTE.

ENDEVINALLA.

Ab, á,
Un bon trage 'm vull comprá.
Ab, é,
Al meu cor no n' hi fa ré.
Ab, í,
Lo navegant hu sol di.
Ab, ó,
Del pá me la menjo jo.
Ab, ú,
L' aigua t' ho fa, de segú.

R. S.

GEROGLIFICH.

X

TIBIT

ÓY

CITI

GAAQUIIM

RIX.

TIBURON.

NOVELA.

LOS MIL Y UN ANUNCIS.

(Continuació)

Seguint fent son camí 'ls aludits aymants tot arti-
culejant ab veu molt baixa, de manera que no po-
gui cassar mes qu' unas quantas frases amorosas com
eran las de—Jo t' estimo—Jo també—Tú no gaire—
Mes que tú—Te n' he donat mil probas—Jo igualment;
hasta que per fi arribaren al paseig anomenat dels
Seminaris, lloch poblat de frondosos arbres, y 'l mes
aproposit pels qu' están baix lo poder del Deu Cupido.

Allí, Robert, lo primer que feu vá esser agafar una
de las finas y delicadas mans de sa adorada aymada
obligantla á que s' assentés al seu costat en mitj de las
sombras d' aquells verts arbres y en un rústich pa-
dris, lo mes apartat que va veurer per no esser tan
vistos del públich. Un cop assentats, aquells dos cors
enamorats, continuats suspirs al aire llsaban. Lo
semblant de Robert denotaba qu' estava gosant de
inesplicable alegria, mes á Emilia se l' hi veyia rodar
per entre sas nacaradas galdas una llàgrima de tris-
tor, llàgrima que feu exclamar al apasionat Robert,
del modo següent:

—¿ Per qué ploras nina hermosa? Digas nena per
qué ploras? Quin pesar ton cor omplena, adorada
Emilia? Digas ¿ no estás bé aprop del teu aymador,
en aquest poètic lloch, hont s' hi respiran las fres-
cas y puras auras, hont los cors fletxats per l' amor
recobran vida? ¡ Alégrat vida meva! axeca tos en-
cantadors ulls, y venrás com tot lo que 'ns rodeja
respira poesia; tot riú; mira com jugateijan los pri-
mers raigs del sol per entre 'l brancatje; escolta 'ls
dolsos suspirs que foil de plaber llsena aquesta es-
pessura d' arbres aixis que reb l' enamorat bés del
pur aïret matinal: mira y escolta tot lo que he des-
crit, y se allunyarà de tú aquesta inmotivada tristesa
que t' domina, y aixis podrás participar de l' alegria
que mon cor experimenta! y podrás complaure al
teu esclau, en tot lo que t' demana: ¡ No ploris,
Sol encantador!

—¡ Ah Robert! ¿ Cóm vols que mon pobre cor no
plori? com pot esser que jamay s' alegri? quant tú
qu' eras la meva esperansa, la meva ancora salvadora
que creya 'm portaria al port de la felicitat eterna,
avuy he vist clarament, per lo que de mi pretens, de-
sitjas conduirme á un borrascós mar, per que nos-
tra barca siga juguet de las revoltas onas y vagia ab
fúria á estrellarse en mitj de las duras rocas! No Ro-
bert, no esperaba tan de tú; no creya 'm portessis
tan enganyada.

(Seguirá)

FISELVAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Dos paraigüas foradats: ¿ Qu' hem de fer?—Don
Manuel: Vosté deu ser D. Simon, y no D. Manuel.—
Llop: Ho insertaré.—Bavastristar: No estem per
bavas.—Llecuatich: Va molt bé, continuhi enviant.
—Satisfet: Ya hi pot quedar.—Rey de Basto: Vosté
el mereix de bastó.—Casimira: Estem molt contents
de vosté.—Xim: Anirá 'l trenca closcas, la xarada, 'l
escarxa cervells y la sinonimia.—Trompa: Ha tocat
malament.—Mirall: Mirishi més, avants d' escriurer.
—Trompet: Tot es bó, vaigi enviant.—Amich del
Campaner: Anirá la xarada.—Dos desenganyats:
Passin per la redacció que necessitem dos burros per
voltar una senia.—Haraqueta: Miraré d' aprofi-
tarho.—Lilip.....: Idem.—Rabassa: Casi tot es co-
piat.—Miguelillo: Tórnissen al llit qu' aixó es, la
lluna.

Las cartas no contestadas son á Fernando Pío.
D' avuy endavant, pot dirigirse y portarse á ma,
tota correspondencia á l' imprenta d' aquest periódich
y á la Redacció.

ANUNCIS.

100 TARGETAS

de visita fetas en tipos moderns y de bon gust é im-
presas en cartulina bristol per

8 RALS.

Imprenta y libreria de TORROJA Y TARRATS, succe-
sors de Roca, carrer Major, número 11.

ESTAMPA DE TORROJA Y TARRATS
Carrer Major núm. 11.